

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Øyden og Troen ere forenede.

17. Aarg. Nr. 14.

Den 15. April 1868.

Pris: 6 Sk. pr. Exp.

Bemærkninger af Præs. B. Young

i det gamle Tabernakel i Store Saltfossstad den 17de Novebr. 1867.

(Fra „Deseret News.“)

Vi have stor Aarsag til at være tak-nemmelige for de Belsignelser, vi nyde baade som Individer og som et Folk. Der findes ikke noget andet Folk paa Jor-den, saavidt vi vide, som er saa blesignet som de Sidste-Dages Hellige. Hvis vi ere mere blesignede end Andre, skalde vi ogsaa være mere taknemmelige end Andre. De Belsignelser og den Overslod, som Herren tildeler os, staae i forhold til vor Trofasthed og Lydighed mod det, der ubraeves af os. Vi have seet Tider i vor Historie som et Folk, da vi uundgaaelig maatte have omlommet, dersom Guds Haand ikke umiddelbart havde været over os. Men for at sikre os sine Belsignelser krever Herren en ubetinget Lydighed af os. Det er vor Pligt at adlyde hans Bud. Vi adlyde Herren, ham, som kaldes Je-hovah, den store „Jeg Er,“ ham, som er en Stridsmand, Elohim osv. Der ere mange Aarsager, hvorfor vi skalde adlyde ham. Hvordelæs kunne vi vide, at vi ere

ham lydige? Der gives kun een Maade, paa hvilken vi kunne vide det, og det er formedelst Inspiration af Herrens Land, der bærer Vidnesbyrd med vor Land, at vi høre ham til, at vi elste ham og at han elster os. Det er formedelst Aabenbarelsens Land, at vi forstaae dette. Vi have ikke noget andet indre Vidnesbyrd i saa Henseende end dette, ei heller have vi noget andet ydre Vidnesbyrd end formedelst vor Lydighed mod Evangeliets Ordinancer. Paa den Tid, da jeg stod i Begreb med at adlyde Evangeliet, var der store Reformationsforsamlinger, og Mange stode frem og befjendte, at de bare om-vendte. Det var en meget bevoget Tid. Religionen var det almindelige Conversations-Emne, og Prædikanterne vare fulde af Iver for at bringe Sjæle til Christium formedelst Omvendelse og Tro paa hans Navn. Jeg erindrer meget tydeligt, at hviz jeg tillod mig at tale, forbod Aan-den mig kun at tale om eller at hentyde

til Jesu Vidnesbyrd, undtagen det stede paa en oversladist Maade. Nogle Faa, som troede paa det evige Evangelium, der var blevet aabenbaret formedelst Propheten Joseph Smith, bevidnede i deres Førsamlinger, at de vidste formedelst Aabenbarelsens Aland, at Gud var især med Noget, men de blevе strax udhyssede af disse Reformatorer. Om jeg for Øvrigt talte i deres Førsamlinger, maatte jeg vaage over ethvert Ord, jeg yttrede, for at jeg ikke skulde fornærme dem, som troede, at de forstode Livets og Saliggjærelsens Evangelium, uagtet de ikke gjorde det. Lidt efter lidt overvandt vi imidletid denne Frygt og vovede at udtale vores Hjerters Følelser i Tro paa Gud, idet vi forlyndte Menneskene det, som Herren havde aabenbaret os. Saadan er de forskellige Religionspartiers Tilstand i Christenheden i vores Dage. De afflaae at annamme Jesu Vidnesbyrd formedelst hans Alands Aabenbarelse, men de troe paa de smudsige, urene og nedværdigede Aanders Kirken og Tilstyndelser, som finde større Glæde i at føre Menneskene paa Afveie, end i at lede dem til Sandheden. De „søge til Spaaqvinderne og til Legnsudlæggerne, dem, som quiddre, og dem, som mumle; skal ikke et Folk søge til sin Gud? Skal man søge til de Døde for de Levende?“ Dersom vi ikke ville lade os lede af Herrens Aland ved at adlyde hans Evangelium og leve efter dets Grundfætninger, ere vi ligesaa tilbuelige til at troe det Enne som det Undet — til at blive paavirkede af og til at følge en ond som en god Alands Paamindelser. Vi have det samme Vidnesbyrd, som den Herre Jesu trofaste Efterfølgere havde fordum.

De Skriftsteder, som Eldste Geo. A. Smith ansorte imorges, vise Maaden, hvorpaa de fordums Hellige bleve Guds Born. „Men saa Mange, som ham annammede, har han givet Magt til at blive

Guds Born, dem, som troe paa hans Navn.“ Hvo annammede ham og troede paa hans Navn? Gjorde Føderne det, som et Folk betragtet? Nei. Gjorde Hedningerne det, betragtede som Nationer? Nei. Det var forholdsvis fun nogle faa saavel Føder som Hedninger, der annammede ham og troede paa hans Navn. Da Evangeliet blev prædiket for Føderfolket saav:lsom for Hedningerne, vare der nogle Faa, som havde Øren til at høre, Øine til at see og Hjerte til at satte formedelst Aabenbarelsens Aland; de troede Frelserens Ord, og annammede den Herre Jesu Christum som den forxættede Messias. Der er strevet: „Sonnen kan set Intet gjøre af sig selv, uden hvad han seer Faderen gjøre; thi hvilke Ting, som han gjør, de samme gjøre og Sonnen ligesaa, thi Faderen elster Sonnen og viser ham alt det, han selv gjør.“ Paa et andet Sted er der strevet: „Thi jeg har givet dem de Ord, som Du har givet mig.“ Disciplene troede paa Frelserens Ord og beviste saavel for ham som for hans Apostler, at de varer oprigtige i deres Tro. Saaledes vare de berettigede til Aabenbarelsens Aland paa Grund af deres Lydighed. De bade og annammede „ikke en Trældoms Aland til Frygt, men en sonlig Ublaarelses Aland, ved hvilken vi raabe Abba, Fader. Den samme Aland vidner med vor Aland, at vi ere Guds Born.“ Medens den Hellig-Aland eller Tresteren bærer Vidnesbyrd for alle sande Troende „overbeviser den Verden om Synd, om Retsfærdighed og om Dom.“ I Frelserens Dage var der Mange, som Evangeliet gif til Hjertet, men de omkom alligevel i deres Synder, uagtet de vare overbeviste om dets Sandhed. Saaledes er det ogsaa i vores Dage. Naarhjemst Evangeliet bliver prædiket af dr. Eldste i denne Kirke, gives der Mange, som føle sig overbeviste om, at det er fra Him-

nien, og desuagtet ville de ikke annamme det, men ville omkomme i deres Synder. De føge at quæle Vandens Bidnessbyrd hos sig og komme i et større Mørke end nogensinde forhen. „Hver den, som troer, at Jesus er Christus, er født af Gud.“ Naar en Mand eller Kvinder i fordums Dage gav Aftale paa den jødiske Religion eller paa nogen af de Sekter, som den Gang eksisterede iblandt Joderne, idet de forsagede enhver Gudsdyrkelsesmaade med Undtagelse af den, som Jesus havde indført, blev dette betragtet som et tilstrækkeligt Bevis paa, at de var oprigtige — at de var fødte af Gud — og alle sande Troende annammede Jesu Bidnessbyrd, hvilket er Prophetiens Vand, og de fil Magt til at blive Guds Born.

Jeg troer imidlertid, at Gjengivelsen af dette Skriftsted ikke er saa korrekt som Folgende: „Men saa Mange, som ham annammede, har han givet Magt til fremdeles at være Guds Born.“ Ifstedsfor at sige, at vi maae annamme Evangeliet for at blive Guds Born, vilde jeg udtrykke det saaledes, som det ovenfor er antydet. Ere vi ikke Alle Guds Born, naar vi blive fødte til Verden? Den ægyptiske Konge, Pharaoh, var ligesaavel et Guds Barn som Moses eller Aaron, kun med den Forskjel, at han forlaistede Herrens Ord, det sande Lys, medens de annammede det.“ „Men dette er Dommen, at Lyset er kommet til Verden, og Menneskene elstede mere Mørket end Lyset; thi deres Gjerninger vare onde.“ Altsaa annammede vi ikke Evangeliet for at blive Guds Born, men for at vi kunne vedblive at være det. Ligesom Alle ere afvegne fra Gud maae ogsaa Alle igjen blive autagne som Saadanne formedelst Lydighed mod Adoptionsloven, uagtet vi Alle oprindelig have været hans Born. Vi annamme Evangeliet, ikke for at faae vore Navne indstrevne i „Lammets Livsens

Bog“, men for at vore Navne ikke skulle blive udslættede af samme, thi Herren siger: „Den, som seirer, han skal iføres hvide Klæder, og jeg vil ikke udslætte hans Navn af Livsens Bog.“ Hvorfor? Fordi han har overvundet formedelst sin Trofasthed. Det er min Anstuese, at der aldrig har været nogen Son eller Datter af Adam og Eva paa denne Jord, hvis Navne ikke allerede have været indstrevne i Lammets Livsens Bog, og de ville forblive der, indtil deres Vandel bliver saadan, at den Engel, som fører Bogerne, bliver bemyndiget til at udslette dem og at optegne dem andetsteds. Dette er mine Anstuelser angaaende dette Punkt, men vi lade os noie med at anvende dette Skriftsted saaledes, som det er angivet af vore Bibeloversætttere.

Jeg ønsker nu at anvende dette Skriftsted paa den Tid, i hvilken vi leve. Paa hvilken Maade kunne Menneskene i denne Slægt blive den Almægtiges Sonner og Døtre? Mon ved at troe paa den Herre Jesum Christum? Ja. Hvorpå kunne de vide, at de troe paa ham? Ved at ablyde Evangeliet, saaledes som det er blevet aabenbaret i denne Generation, og ved paa samme Tid at troe Alt, hvad der er blevet aabenbaret indtil nu angaaende Menneskenes Born, Guds Egensaber, Jordens Skabelse, Herrrens Huses Ordinancer og Sandhedens Drakler, kort sagt Alt, hvad der er blevet aabenbaret for Menneskene fra den Tid af, da Herren først begyndte at aabenbare dem sin Willie. Vi ville sige til dem, som leve i det nitende Aarhundrede, og vi tale Sandhed og lyde ikke, at Enhver, som troer, at Joseph Smith var en Prophet, sendt af Gud og bestillet af ham til at modtage og hulde Noglerne til det hellige Præstedomme efter Guds Sons Orden, — at han havde Magt til at opbygge Guds Rige paa Jordens, til at indsamle Israels

Huus, til at veilede Alle, som troe og adlyde Saliggjørelsens Plan, til at gjenoprette det, som har været tabt formedelst Overtrædelse, — at Alle, der troe dette, og som have en levende Tro paa Herren samt adlyde hans Bud indtil deres Dages Ende, deres Navne ville ikke blive udslettede af Lammetts Livsens Bog, og de skulle annamme en Herlighedens Krone, Uddelighed og evigt Liv. Dette gjælder for det nittende Aarhundrede, for den Slægt, som nu lever, og for Alle, der have været til i de sidste syv og tredive Aar. Jeg prædiker ikke nu for en Forsamling af Vanetroe, men for de Hellige, og jeg vil nu sige til Eder og til dem, som ere udenfor denne Kirke, at Alle, der forlæste Evangeliet og ringeagte Livets og Saliggjørelsens Grund sætninger, der ere blevne aabenbarede for os, maae smage den anden Død, hvis de ikke omvende sig. Der gives dog maastee Nogle, som ere saa uvidende, at Omvendelse kan være mulig for dem bag Sloret. Dette er det Evangelium, som vi prædike — det Vidnesbyrd, vi sende ud til Verden, idet vi raade Menneskene til at vise en fuldkommen Lydhed mod Himmelens Fordringer, hvilken Lydhed forventes af Alle, som annamme dette Evangelium. For Exempel Propheten Joseph sagde til de Hellige i Colesville Green: „Sælger Eders Ejendomme.“ Til de Hellige i andre Grene sagde han: „Bereder Eder og ladder os gaae op til Ohio;“ de gik derhen, og fra Ohio til Missouri. Forend vi reiste op til Ohio, toge Oliver Cowdery, Peter Whitmer junior, Parley P. Pratt og Ziba Peterson i Etteråret 1830 afsted for at opbygge det Land, der siden skulle blive Zions Centralstad. Da Joseph kom derop, bestemte han Stedet, hvor Staden skulle anlægges. De, som havde Landeindomme og Bareoplak, blev raaadet til at sælge Samme, til at hjælpe

de Fattige og til at meddele af deres Formue for at opholde een Eldst, for at klæde en Anden og for at sende en Tredie paa hans Mission, hvilket de Alt gjorde med Beredvillighed; saaledes kom de op til Ohio, og siden flyttede de til Missouri. Hvilket andet Folk vilde have gjort dette? Saalænge de Hellige var i Missouri, flyttede de fra County til County, og siden droge de efter østover til Illinois, thi saaledes sagde Herren ved Propheten Joseph: „Vender tilbage til Illinois,“ og der blev Propheten myrdet. Derpaa lod Herrens Ord til os: „Samler mine Hellige, flygtet til Bjergene og sjuler Eder, og venter der, indtil I faae at see, at Herren udrækker sin Arm, og at den Almægtiges Brede bliver udgydt over den ugadelige Nation, som har samføjet i mine Propheters Dod.“ Saa lod Herrens Ord til dem: „Meddeler af Eders Formue,“ og hvo var der iblandt alle de Hellige, som ikke meddelede af hvad de havde? Da vi forlode Missouri, gjorde vi den Pagt med Herren, at vi ikke vilde ophøre med vore Bestrebelser, forend den Sidste iblandt de Hellige, som onsfede det, blev bragt ud fra Missouri og til Illinois. Nogle Faar forbleve i Missouri og faldt fra. Da de forfulgte og fordrevne Hellige naaede Illinois, lod Herrens Ord ved Propheten Joseph: „Drager op til Commerce,“ hvilken Stad siden blev kaldet Nauvoo. Vi forglemte ikke en eneste Hellig i Missouri, og gave vore Midler for at udsamle den Sidste, som selv onsfede at forlade dette Land. Da Ordet lod: „Forlader Nauvoo og drager op til Bjergene,“ enedes vi om, forend vi forlod denne Stad, at vi vilde bruge vore Midler og vor Indslydelse for at hjælpe hver eneste Sjæl iblandt de Hellige op til Bjergene. Jeg har Gang efter Gang ladet spørge, om der i Nauvoo fandtes nogen Hellig, som onsfede at komme hid

til disse Bjerge. Hvis der er Nogen tilbage, saa lad dem komme, thi vi have Midler, Kjøretsier og Trældyr nok til at bringe dem hid. Dette beviser, at vi have holdt vores Pagter. Nu er det Herrens Willie, at vi skulle anstreng os af alle vores Kræfter. Guds Rige strider fremad og vozer i Storhed og Magt. Beviset herfor have vi idag lige for vores Dine.

Hvo troe, at Joseph Smith var en Prophet? Disse mine Brødre og Søstre, som nu sidde foran mig; de nære ikke den ringeste Twivl angaaende dette Punkt. De kunne maaske undertiden blive prøvede og fristede, og forsømme muligvis Bonnen, indtil de neppe vide, enten „Mormonismen“ er sand eller falsf. Vi vide meget godt, at Omhu for det Timelige meer eller mindre har Indflydelse over dem, men jeg vil sige Eder een Ting, og jeg onser, at I alvorlig skulle lægge den paa Eders Sind; naar I nemlig ere i Mørke og ikke have Bonnets Aand, skulle I dog ikke forsømme Eders Bonner i Eders Familier om Morgenens. I Fædre og Mænd, falder ned paa Eders Knæ, og naar denne Verdens Bekymringer ville forstyrre Eders Andagt, da lader dem vente, saalænge I forblive liggende paa Eders Knæ, og fuldender Eders Bon. Broder Daniel D. Hunts Bordbon ved et Middagsmaaltid i Missouri, dengang han og Benjamin Clapp først traf sammen, er en meget god Bon for os Alle; den lod: „O Herre, bevar os fra Bildfarelse.“ Om I ikke kunne fremstige mere end denne sorte men indholdsrike Bon, saa falder ned paa Eders Knæ og fremstiger den. Maar I trofast have arbejet i en Række af Aar, ville I komme til den Erfaring, at saafremt Eders Hjerter ere oprigtige og I fremdeles ville være lydige mod Guds Bud — tjene ham og være aarvaagne i Bonnen, vil Aabenbarelsens Aand blive hos Eder lig en

Bandsilde, der opvælder til evigt Liv. Ingen opgive Bonnen, fordi han ikke har Bonnets Aand, ei heller bor Nogen lade sig forstyrre af det Jordiske, saalænge han er især med at udføre denne vigtige Pligt. Naar I med oprigtige Hjerter boie Eder for Herren for at bede ham om at velsigne Eder, ville I finde, at han mangfoldigen vil velsigne Eder baade i aandelig og timelig Henseende. Lad en Kjøbmand, en Landmand, en Haandværker eller hvilkensomhelst Anden trofast leve efter sin Religion, saa behøver han ikke at tage et eneste Minuts Sovn ved at tænke paa sine timelige Anliggender; han behøver ikke i mindste Maade at plage sig, thi han kan trygt forlade sig paa Gud, og Intet kan forstyrre hans Hvile og Ro. Jeg vil indstændigen raade de Hellige til at bede, og om I ikke kunne gjøre Andet, saa oplæser en Bon højt og tydeligt, saa at Eders Familier kunne høre det, indtil Bonnets Aand atter kommer over Eder, og I blive fulde af Evighedens Rigdomme; da ville I siede være beredte til at lægge Eders Hænder paa de Syge eller til at udføre hvilkensomhelst af de Ordinancer, der henhøre til den hellige Religion, som vi have annammet. Jeg kan ikke erindre, at der nogensinde har været sem Minuter i mit Liv, siden jeg blev dobbt, i hvilke jeg ikke har været beredt til at holde en Ligprædiken, til at lægge Hænder paa de Syge eller til at bede saavel i Centrum som i en offentlig Forsamling. Jeg vil forklare denne Hemmelighed for Eder. Hvis I paa en eller anden Maade skulle komme til at forsee Eder enten i Ord eller Gherninger, da omvender Eder sieblikkelig versra og beder Gud om at forlade Eder Eders Feil og at give Eder sin Aands Lys. Gjører aldrig Noget, som Eders Samvittighed og det Lys, der er hos Eder, siger Eder at være urigtigt. Begaaer aldrig nogen

Uret, men gører alt det Gode, I muligvis kunne. Gjører aldrig Noget, som kan forstyrre Eders Fred og bedrøve den Hellig-Aand hos Eder. Naar I handle saaledes, ville I stedse være rede til at udføre enhver af Guds Huses Ordinancer, naarsomhelst I kaldes dertil, enten det saa er under Eders timelige Forretninger, under Dands, eller medens I ere paa Prædikestolen. Hvis jeg skulle begaae noget Urigtigt, hænder Herren mit Hjertes Oprigtighed, og formebest en alvorlig Omvendelse, vil han tilgive mig. Hærend Josephs Bortgang havde han en Abenbaring angaaende mig og Andre, hvilken tilhjendegav, at vi havde gjennemgaaet saa alvorlige Prøvelser, at vi aldrig vilde falde fra den hellige Tro, som vi havde annammet; „thi,“ sagde han, „hvis der

skulde være nogen Fare for, at I skulle gjøre dette, vilde han tage Eder til sig, thi I kunne ikke fornegte Sandheden.“ Naar Mænd og Kvinder ere komne til et vist Punkt paa deres Livbane, sætter Gud et Segl paa dem, saa at de aldrig kunne forsage Gud eller hans Rige, thi, førend de skulle gjøre det, vilde han tage dem til sig. Muligvis har dette været Tilfældet med mange af de Aeldste, som ere tagne bort fra os, og over hvilke Mange i deres Uvidenhed sørge. Jeg siger: Takket være Gud, thi hvo veed, om de ikke havde maattet gjennemgaae saa store Prøvelser, at de ikke havde funnet overvinde dem. Alt er ret, velsignet være Herrens Navn.

Maa Herren velsigne Eder. Amen.

Skitser fra Mormons Bog.

(Fra „Millennial Star“)

A b i d n a d i.

Beniffs Optegnelser indeholde tre Kongers Historie, nemlig Beniffs, Noahs og Limhis. Et ikke denne Abinadi, uagtet han var en stor Prophet, en af de mange Personligheder, som ved sit usorlignelige Held og Starpe Modsatning mellem Lys og Mørke gjør denne Deel af Mormons Bog til en af interessanteste og mest romantiske i hele Nækken af Optegnelserne. De tre Konger med hele deres romantiske Historie ere blot ligesom en Ramme omkring et Maleri — en Skal, der indeslutter Kjæren; Abinadi er Sjælen og Middelpunktet, omkring hvilket det Hele dreier sig i denne paa Begivenheder saa rige Tidsperiode.

Vi ville folge Beniffs Optegnelser, hvilke, efterat de vare overgivne til Kong Mosiah den Anden, udgjør en Deel af dennes Bog, og af Beniffs egenhændige, indledende Bemærkninger kunne vi see, at Følgen af den i forrige Afseling omtalte Skares første Opbrud for at forlade deres Førstæders Land foranledigede blodige indbyrdes Stridigheder, der medførte Manges Ødelæggelse og Dob, og det endog i den Grad, at de Tiloversblevne maatte vende tilbage til Barahemla. Dette beflagelige Uheld, som deres første Førsøg havde, affstrukkeude dem imidlertid ikke, og det synes, at de efter forenede sig med mange Andre og forfulgte deres gamle

Plan med en Standhaftighed, som vilde have været en bedre Sag værdig. Beniff fortæller os i al Oprigtighed Varsagen, hvorfør denne Folleskare maatte lide saa Meget, idet han underretter os om, at det var fordi de havde forglemt Herren. Hvis vi ikke selv i denne sidste Uddeling gjentagne Gange havde seet Misfornsiede og Apostater bære sig ad paa en lignende Maade, vilde det næsten have været umuligt for os at troe, at disse Mennesker skulde have forladt deres hyggelige og frie Hjem og begivet sig ud i Verden for at blive utsatte for Fattigdom, Undertrykkelse og Trældom, saaledes som Beniff og hans Eftersølgere gjorde, og hvilken kun fil et Sted til at boe paa under den Betingelse, at de ganse skulde overgive sig i Lamaniternes Hænder, fra hvilken sorgelige Stilling de siden først kunde befrie sig, efterat de havde maatte udholde store Gjenvordigheder, og de etter havde omvendt sig til Israels Gud, hvis Hjord de havde forladt.

I denne Deel af Mormons Bog hentydes til Lamaniternes forbreiede Traditioner, hvorfør det fremgaaer, at de troede sig forurettede af Nephi og hans Efterkommere, hvilket var en af de vigtigste Varsager til deres bestandige Fjenstab mod Nephiterne.

Omendsfjordt vi ikke kunne undskyde Beniff i, at han forlod Barahemla, ere vi ikke destomindre beredvillige til at anerkjende, at han i Lobet af sin offentlige Livsbane lidt efter lidt gjenvandt Herrens Aand, og hans forstandige Handlemaade i hans øvrige Levetid bringer os tildeels til at forglemme hans Feilrin i hans yngre Dage. Han overgav Regjeringsmagten for det Rige, som han havde hjæmpe saa haardt for, til sin Son Noah.

Hvis pragtfulde Paladser, en glimrende og odsel Hofholdning, et ulykkeligt og ryggeslægt Liv samt et undertrykt Folks

Ubsugelse er et Beviis paa en stor Konge, saa fortjener Noah tilvisse dette Navn, og det med Rette. Da han troede, at hans usurperede Magt var tilstrækkelig besæt, og han havde vundet nogle Seire over Lamaniterne, see vi denne amerikanske Ludvig den Fjortende lidt efter lidt tilintetgjøre det Gode, som hans Fader havde lagt Grundvolden til med Hensyn til Folkets Gudsfrøgt, men derved fremfaldte han ogsaa ifolge Sagens Natur, omendsfjordt ubevist, en Stræben til det Bedre, og i Særdeleshed virkede Propheten Abinadi i saa Henseende.

Uden nogensomhelst indledende Bemærkninger angaaende sin Herkomst, sin Familie eller sin Opvægningen til Bevidsthed om sit Kald træder Abinadi frem paa Scenen ligesom Elias gjorde i gamle Dage, idet han med Torbenrost udraabte Omvendelse til det vildledede Folk, bemyndiget dertil af Herren, og han kunde sige ligesom de øvrige af Propheterne: „Saa siger Herren.“ Opvækelsen iblandt Folket maa have været overordentlig, thi den trængte endog gjennem Murene paa det longelige Palads, og naaede tilsidst selv hen til den sandselige Konge, som strax tog sin Tilslugt til alle Tyranners sædvanlige Argument: Forfølgelse, understøttet af en ligesindet Befolknings. Abinadi trak sig tilbage for en to Aars Tid for at lade Stormen gaae over, hvilken Tid han tilbragte med stille Betragtninger. Derefter visste han sig atter — i Begyndelsen drog ikke offentligt — og begyndte en Nælde Foredrag, af hvilke Udtog ere opbevarede i de Optegnelser, som vi have foran os.

Hvad man kunde vente, sandt Sted. Abinadi, hiin Uddelings Martyr, blev fængslet og bragt for Noah, som, omgivet og paavirket af sine Hofmænd og lave Smigrere, strag dømte ham til Døden, men lig den ulykkelige Huss, der i

Kirkeforsamlingen i Constanz bragte den mægtige Keiser Sigesmund til at rømme og vende sit Ansigt bort i Forvirring, udsvede ogsaa Abinadi formedelst Aandens Bistand ved sine Ord og sit Blik en fortryllende Magt over dem, indtil han havde fremsat det Budstab, han havde at forlynde, for dem Alle, og i Særdeleshed for de kongelige Præster, der nu indtoge den Blads, som den gamle Kong Beniffs værdige Mand forhen havde indtaget. Disse Dientjenere og afgudisse Præster, der her som altid og allevegne var De-spotismens vigtigste Haandlangere, prøvede ved Spidsfindigheder og Sophisteri angaaende den hellige Skrifts Lærdomme at overvinde ham i Folkets Dine, men det er en Selvfolge, at Propheten gjorde dem til Skamme, ligesom dette Forsøg fra hans Fjenders Side gav ham en beqvem Anledning til at give sit Hjertes Hølelser frif Lob, hvilket, som vi kunne see, ikke var forgjæves, thi hans Ord sank dybt i Sjælen hos et ungt Menneske ved Navn Alma, der saae, at hans Forsvar for Propheten for at frelse hans Liv var frugteslæst og kun udsatte ham selv for Fare, og dersor flygtede for atter at komme frem i Herrens egen beleilige Tid for at fortsætte det paabegyndte Værk. Uagtet sit glimrende og kraftige Forsvar maatte dog Abinadi lide Martyrdoden, og han beseglede saaledes Sandheden af sit Bidnesbyrd med sit Blod.

Det være sig som det vil, enten det saa var Abinadi, der ved sin Prædiken havde bragt Mange til Estertanke, eller det var formedelst Almas utrættelige Besværelser, hvorfed en stor Masse af Fol-

et var blevet opvalt og efter flere Folgeser fulgte ham ud i Ørkenen, at Befolningen bragtes til Besindelse, eller det var Noahs og hans Yndlingers utsættelige Udsævelser, som gjorde det, er det dog vist, at flere Misfornøjede under Anførsel af en vis Gideon, der siden blev hele Folkets Besrier, gjorde aabenbart Oprør, og Noah flygtede, forfulgt af sin heldigere Modstander, op paa et Taarn, hvor han for denne Gang blev frelst der ved, at Lamaniterne viste sig, da de uden Tvivl ansaae den Tilstand, hvori Riget da befandt sig, for en gunstig Lejlighed til atter at bringe Beboerne under Uaget. Noah, der ligesom alle Despoter, var en Kujon, flygtede og tog en Deel af Befolknigen med sig, medens han overlod de Øvrige i Lamaniternes Hænder — det maatte gaae med dem, som det bedst kunde. Den Skare, som anisortes af Gideon og Limhi — hvilken Sidste var en Son af Noah, men en bedre Mand end han — lykkedes det at ordne sig under de nye Hovdinger, ihvorvel under temmelig ugunstige Omstændigheder.

Der var imidlertid udbrudt Stridigheder iblandt de Flygtende, hvilket havde til Følge, at Kong Noah blev brændt som en retsærdig Gjengjældelse for Abinadis Død, — Præsterne maatte flygte, og de Øvrige gjensænede sig atter med deres Venner, blandt hvilke de levede under den nye Konge, Limhi, i en bestandig Frygt og Undertrykelse, indtil Ammons Expedition naaede dem for endelig at bringe dem tilbage igjen til Barahemla, saaledes som vi forhen have seet.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de April.

De Helliges Bestræbelser i Utah for at udfrie deres fattige Brødre og Søstre i Udspredelsen.

(Fra „Millennial Star.“)

Af mangfoldige Breve fra Utah erfare vi, at de Hellige dersteds vise en almindelig usortroden Æver og Nidkærhed i det store Værk at hjælpe deres fattige Brødre og Søstre i Udspreddelsen til at emigrere, hvilket blev foreslaet af Præsident Young i orrige October-Conference. Den Belgjørenhed, som han og Andre have udvist ved denne Lejlighed, har udbredt sig til ethvert Sted i hele Territoriet, og hvis der ikke for Dieblippet var saa knapt for Penge, vilde der upaatvivlelig blive tilveiebragt tilstrækkelige Midler til at udfrie enhver af de fattige Hellige, som ønsker at komme hjem.

Flerne af Brodrene have givet indtil 1000 Dollars hver til dette Foretagende, og Nogle af den fattigere Deel af Besøkningen have givet deres sidste Ko i dette Diemed. Andre have udtalt deres Beredvillighed til at pantsætte deres Ejendom, naar de paa denne Maade kunde staske de nødvendige Penge tilveie. Selv de smaa Born i Søndagsstolerne ere komne frem med deres Fem- og Ticents-Stykke „til de fattige Helliges Udfrielse,“ og have med Glæde oposfret deres Klager og andre Lækkereheder, som Born gjøre saa meget af. I Sandhed, de Hellige i Zion ere inspirerede med et alvorligt Ønske at udfrie deres fattige Brødre og Søstre fra Trældom, og de ønske at gjøre det paa eengang, og om muligt ganse at udtonne den hele Mission (den britiske), hvilket vil bringe Mange til at juble af Glæde, medens de selv ved deres ødelodige Oposfrelse ville nedkalde Guds Velsignelser over sig og vinde hans Belbehag.

Da de Hellige bleve drevne fra Nauvoo af deres christne Fjender, vedtoge de Eldste i denne Kirke midt under deres Lidelser og Gjenbordigheder og uden noget bestemt Dopholdssted — den eenstemmige Beslutning, at de ikke vilde lade en eneste Sjæl tilbage, som ønskede at komme til Besten. Denne Pagt have de trofast bestrebt sig for at opfylde, og hvis der er Nogle af de gamle Beboere af „Josephs Stad,“ som ikke ere komne til deres Brødre i Utah, er det deres egen Skyld. Det er i Aanden af den samme Pagt, at de Hellige i Utah nu bestræbe sig for at udstrække deres Hjælp til deres Troessæller i de gamle Lande, og vi føle os forvissede om, at hvis Nogen af dem bliver ladt tilbage, vil ikke Skylden dersot hvile paa de Hellige hjemme, men paa dem, der ere i Udspreddelsen, fordi de ikke have bestrebt sig for at opfylde deres Pligt og gjøre, hvad de kunde i saa Henseende.

Vi henvende os idag til de Hellige i Udspreddelsen og i Særdeleshed til vores Brødre og Søstre i den britiske Mission. Vi ville spørge Eder: Arbeide I til det samme Maal og i det samme Diemed som de Hellige i Utah? Overveier dette Spørgsmål med Estertanke og Alvor. Besjælede af et inderligt og alvorligt Ønske for Evers Bel, ere de Hellige i Utah rede til Oposfrelser af en Besværenhed og i en-

Udstrækning, som G. for Nørværende ikke kunne fatte. Gjøre G ogsaa selv Alt, hvad G nu muligvis kunne, for Eders Udfrielse? Gives der ikke Nogle, som mere tænke paa, hvormange Sager af forskellige Slags de kunne bringe med sig, end paa hvormange Penge de kunne tilveiebringe til deres egen og Andres Udfrielse?

Det er en ligesaa stor Pligt for de Hellige i Udspreelsen, hvilke have Mere, end de selv behøve, at hjælpe deres fattige Brodre og Søstre, som det er for de Hellige i Zion. Og de, som ere i stand dertil, men ikke ville udstrække en hjælpsom Haand, ville ikke blive agtede værdige til de Velsignelser, som Herren vil udgyde over sit Folk. Uden Twyl findes der Nogle iblandt dem, som have Mere end de behøve til deres Emigration, hvilke have utallige Sager, som de gjerne ville have med sig, men de skulde spørge sig selv, om de have Net til at bruge deres Midler efter deres eget Godtbefindende. Men hvad vil Herrens Aand tilhuisse dem i saa Henseende? Den vil sige: „Omstille ikke Mere, end hvad G nødvendigiis behøve, og det er bedre formodedst ødelodige Handlinger, som ville blive optegnede i Himmelten, at sikre sig de Fattiges Velsignelser og Forbønner, end at opnøde en heel Masse af denne Jordes forgjængelige Ting, hvilket ikke bringer nogen Besonning og kun lidet Glæde.“

Hvad er det, der vil bringe Eder den største Glæde, og som mest vil styrke Eders Tro paa Neisen? Er det Synet af de tunge Kister eller af de taknemmelige og lykkelige Sjæle, der velsigne Eder og bede for Eder, fordi G have hjulpet til at udfrie dem, hvilket vil gjøre det? G have ingen Net til at bortøsle det, som G ansee for at være Eders Eget. Vi ere Alle for Nørværende kun Huusholdere for det, som vi ere i Besiddelse af, og naar vi eengang saae fuldbindt denne Provestand, vil vor evige Arv komme til at staae i Forhold til vor Afbenytelse af det, som Gud har anbetret os. Overveier dette. Enhver Daler og Skilling, som G indspare i dette Viemed, vil bidrage til Indsamlingen af de Fattige, der daglig raabe til Himmelten om Udfrielse.

Vi ville ogsaa henvende nogle Ord til Eder, som forvente at blive udfriede iaa. Gjøre G Alt, hvad G muligvis kunne for Eders Udfrielse? Hvis G ganse overlade dette Arbeide til Andre, er det urigtigt og ugadeligt. Hvis G ere ligeegyldige i Eders Bestræbelser, hindre G Andre fra at blive hjulpine. Ligeledes er det høist urigtigt af dem, som forvente at emigrere ved Andres Hjælp, at udgive deres Penge til saadanne Ting, som de kunne undvære. Hvorledes ville vel de, som have opoffret selv det Allernødvendigste for Eders Udfrielse, betragte Eders Flitterstads? Istedsfor derved at gjøre det Indtryk, som G havde forventet, vilde det kun opvække Uwillie, og de Hellige hjemme vilde foragte istedsfor at beundre Eder.

De Hellige bør kun kjøbe det Allernødvendigste og overlade al Flitterstads til Verden. Naar G see, at de Hellige i Zion gjøre saa store Opoffrelser for Eder, burde G anstrengte Eder til det Yderste for saavidt som muligt at hjælpe Eder selv; thi det vilde være langt bedre for de Hellige at komme til Utah, blottede for Alt, end at blive ladte tilbage i Babylon for at omkomme under den Almægtiges Straffedomme, hvilke saa at sige hænge i en Traad over Verden.

I blandt Guds Folk i Zion, som nu virker paa en saa roesværdig Maade for Eders Udfrielse, er der Mange, som ankom til Utah, da det kun var en gold Orden. Nogle af dem havde i hele Maaneder ikke et eneste Pund Meel, men maatte ernære sig med Rødder og Dyrehuder. Nogle havde været drevne fra deres Hjem

sem Gange, og havde taft Alt, hvad de havde, for Evangeliets Skyld. Hvor værre farne, end de vare, ville I blive, naar I ankomme til Zion, om I end ikke have Midler til at forstaffe Eder det første Maaltid eller Huusly for den første Nat? De Helliges eneste Niemed bør være at komme til Zion for at blive bedre oplærte om Herrens Willie og for at undslye Guds retsfærdige Straffedomme, som snart ville blive udøste over Verden, og de bør sætte deres Tilstid til ham for deres fremtidige Livsophold. Hvis Brødrene i Zion, som have lidt saa Meget, ere villige til at give Afsald paa mange af Livets Bequemmeligheder og i nogle Tilfælde endog paa det best Fornodenheder for de Fattiges Skyld, hvad bør saa ikke disse være villige til at gjøre for sig selv? Hvis nu de kunde leve og blive formuende, som først aabnede Veien og under saa ugunstige Omstændigheder beredte et Tilslugtssted for de Fattige i Afspredelsen, da der ikke fandtes et eneste Huus, et Kornag, et Frugttræ eller nogensomhelst Frembringelser, der vare tilkede for en civiliseret Besolning, til at opmuntre dem ved deres Ankomst, have viiselig ikke de, som nu samles der, Aarsag til at fortvile, om de end ved deres Ankomst ikke have Andet end de Klæder, de have paa sig, og en levende Tro paa Evangeliet, thi nu kunne Alle formedelst Flid og Sparsommelighed med Lethed forstaffe sig Livets Ophold.

Brodre og Søstre! Guds Tjeneres Onse ikke Eders Stads, Eders Sølv eller Guld, men de onse Eder, fordi I ere Guds Israel, som skulle hjælpe til med at opbygge det Sidste-Dages Rige. Eders Ørenringe, Eders Broscher og Eders Fingertringe ville ikke gjøre Eder mere indtagende i deres Dine; Eders rige Dragter ville ei heller gjøre Eder mere elsbærdige, end I ere i og for Eder selv. De ere kaldte af Gud til at samle Israel, og det er deres Glæde at finde dem trofaste, som komme op fra alle Nationer for at tjene Herren. De Hellige i Afspredelsen bør opfore med at bortvælse deres Penge til Sager, som de kunne undvære, thi det er en bydende Pligt for ethvert af Kirkens Medlemmer at gjøre Alt, hvad der staer i deres Magt, for at hjælpe til med Indsamlingen, og vi ere overbeviste om, at hvis de Hellige i Afspredelsen ville anstrengte sig ligesaa meget for denne Sag som deres Brødre og Søstre i Utah, vil Guds Tjeneres Onse i Zion blive opfyldt, og ikke en eneste Hellig, som onser at komme til Zion, vil blive ladt tilbage.

Vi sole Vigtigheden af dette vel overtaenkede Foretagende, der, saafremt det bliver udført i den Udstækning, som er paatænkt, vil blive en Advarsel for alle Nationer om de overhængende Straffedomme, der snart ville udgydes over Verden, og et levende Bidnesbyrd om, at Gud arbeider for at udfrije sit Folk og for at lade det voxe i Storhed og Magt. Lad Enhver, der er kaldet til at være en Hellig, opbaagne og komme til Bevidsthed om Vigtigheden af denne Sag, og Alle som Gen bor vise Ridkærhed for deres Udfrielse; de bor udvise en fornuftig Sparsomhed; leve efter deres hellige Religion og i deres Bonner anraabe Herren om at paaskynde sit Værk, og om at Tusinder af Israel maatte blive hjemsamlede til Ephraims Dale, og at ikke en eneste Sjæl, som onser at finde et Tilslugtssted i Zion, maatte blive tilbage for at omkomme, naar Herren udgyder sine Bredesskaaler over Jorden.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Januar 1841.

(Fortsat fra Side 206.)

Jeg modtog følgende Åabenbaring:

1. Sandelig, saa siger Herren til sin Ejener Joseph Smith, jeg finder Behag i det Offer og den Bekjendelse, som Du har afslagt, thi til denne Hensigt har jeg opreist Dig, at jeg kunde udvise min Biisdom, formedelst de Skrobelige paa Jordene. Dine Bonner ere mig velbeha-gelige, og til Besvarelse siger jeg Dig, at Du nu er kaldet til uopholdelsen at lade udgaae en andagtsfuld Erklæring om mit Evangelium, og om denne Stav, som jeg har plantet til at være en Hjørne-steen i Zion, hvilken skal være poleret med den Skjønhed, som er lig et Palads'. Denne Erklæring skal være til alle Jordens Konger, til dens fire Hjørner, til den hæderværdige, udfærne Præsident, og den hoimodige Gouverneur i den Nation, hvori Du lever, og til alle Jordens ad-spredte Nationer. Lad det blive strevet i Sagtmadigheds Aand og ved den Hellig-Aands Kraft, der skal være i Dig, naar Du striver det; thi det skal gives Dig ved den Hellig-Aand at vide min Billie an-gaaende disse Konger og Øvrigheder, hvad der skal møde dem i Fremtiden. Thi see, jeg kalder snart paa dem til at give Agt paa Zions Lys og Herlighed; thi den bestemte Tid er kommen, da den skal finde Naade.

2. Kalder dersor paa dem med en stærk Erklæring, og ved dit Vidnesbyrd, og frygt ikke for dem, thi de ere som Græs, og al deres Herlighed som Blomstret der-paa, hvilket snart falder af; — paadet at de ogsaa kunde være uden Undstydning, og at jeg kan besøge dem paa Hjemsgelsens Dag, naat jeg tager Døkket bort fra mit Aasyn for at bestille Undertryk-

keren sin Deel iblandt Hylkerne, hvor der er Tænders Gnidsel, dersom de forkaste mine Ejener og mit Vidnesbyrd, som jeg har aabenbaret dem. Og atter, jeg vil besøge og formilde deres Hjerter, Mangen til Eders Gavn, at I maae finde Naade for deres Dine, at de maae komme til Sandhedens Lyst og Hedningerne til Zions Ophojelse eller Forherligelse. Thi min Hjemsgelses Dag kommer hasteligen i en Lime, som I ikke tænke det, og hvor stal der være Sikkerhed for mit Folk, Til-flugt for dem, der blive tilovers af dem.

3. Baagn op! o J Jordens Kon-ger! Kommer, o kommer med Eders Guld og Eders Sølv til mit Folks Hjælp, til Zions Dottres Hus.

4. Og atter, sandelig siger jeg Eder: Lad min Ejener Robert B. Thompson hjælpe til at strive denne Erklæring, thi jeg finder Behag i ham, at han skal være hos Dig; lad ham dersor høre dit Raad og jeg vil velsigne ham med mangfoldige Velsignelser. Lad ham være trofast og sanddru i alle Ting fra nu af, saa skal han være stor for mine Dine, men lad ham ihukomme, at jeg vil fordre hans Huusholdning af hans Hænder.

5. Og atter, sandelig siger jeg Dig, salig er min Ejener Hyrum Smith, thi jeg, Herren, elster ham for hans Hjertes Nedeligheds Skyld og fordi han elster det, der er ret for mig, siger Herren.

6. Atter, lad min Ejener John C. Bennett hjælpe Dig i dit Arbeide med at sende mit Ord til Folks Konger paa Jordene, og staae Dig bi, Dig min Ejener Joseph Smith, i din Trængsels Lime, og hans Løn skal ikke udeblive, dersom han tager imod Raad, og for hans Hjær-

ligheds Skyld skal han blive stor; thi han skal være Min, dersom han gør dette, siger Herren. Jeg har set det Arbeide, han har gjort, hvilket jeg annamer, dersom han vedbliver, og vil krene ham med Belsignelse og stor Herlighed.

7. Og atter siger jeg Dig, at det er min Billie, at min Tjener Lyman Wight skal vedblive at prædike for Zion i Sagtmødigheds Aaland og bekjende mig for Verden, og jeg vil bære ham som paa Ornevinger, og han skal samle Hæder og Ere til sig og mit Navn, at jeg, naar han fuldender sit Arbeide, maa an-namme ham til mig, ligesom jeg annam-mede min Tjener David Patten, som nu er hos mig, og ligeledes min Tjener Edward Partridge, og ligeledes min bedag-ede Tjener Joseph Smith sen., der sidder ved Abrahams høire Haand, og salig og hellig er han; thi han er Min.

8. Og atter, sandelig siger jeg, i min Tjener Georg Miller er ingen Swig; han kan man forlade sig paa, og paa Grund af hans Hjertes Redelighed, og den Kjærlighed, han har til mine Vidnes-byrd, elster jeg, Herren ham. Dersor siger jeg Dig, jeg besegler et Bislops-Embede paa hans Hoved, ligesom min Tjener Edward Partridge, at han kan annamme, hvad der bliver helliget mig af mit Folk, at han kan udgyde Belsig-nelser over de Fattiges Hoveder iblandt mit Folk, sier Herren. Ingen ringeagte min Tjener Georg, thi han skal øre mig.

9. Lad min Tjener Georg, og min Tjener Lyman, og min Tjener John Snider, og Andre bygge mit Navn et Huus, et saadant, som min Tjener Joseph skal vise dem, ogsaa paa det Sted, som han skal vise dem. Og det skal være et Huus til Herberge, et Huus, hvori Fremmede, som komme langt borte fra, kunde finde Hvile; lad det dersor blive et godt Huus, al Antagelse værd, at den trætte Vandrer

kan finde Sundhed og Sikkerhed, medens han eftertanke Herrens Ord og betragter denne Hjørnesteen, som jeg har bestemt til Zion. Dette Huus skal være en sund Bolig, saafremt det bliver bygget til mit Navn, og de, som skulle bestilles til at bestyre det, ikke tilsteder nogen Besmittelse at komme paa det. Det skal være hel-ligt, ellers vil Herren, Eders Gud, ikke boe deri.

10. Og atter, sandelig siger jeg Dig, lad alle mine Hellige komme langt borte fra, og send lette Bud, ja, udvalgte Sendebud; siger til dem: Kommer med alt Eders Guld, og Eders Solv, og Eders kostbare Stene og alle Eders Antiquiteter, og alle dem, der have Kundskab om An-tiquiteter, der ville komme, lad dem komme og medbringe Hyrretrået, Cedertrået og Bugbom, tilligemed alle Jordens ypper-lige Træer, og med Jern og med Kob-ber, og med Messing, og med Zink, og med alle Eders kostelige jordiske Ting, og bygger mit Navn et Huus for den Aller-høieste at boe derudi; thi der findes ikke noget Sted paa Jordens, hvor han kan komme og gjengive Eder det, som var tabt, eller som han havde taget bort, nem-lig Præstedommets Fylde; og nogen Øs-be-font er der ikke paa Jordens, hvori mine Hellige kunde dobes for dem, som ere døde; thi denne Anordning hører til mit Huus, men ellers vil jeg ikke erkjende det uden i Eders Armodss Dage, naar I ikke ere i stand til at bygge mig et Huus. Men jeg befaler Eder Alle, I mine Hellige, at bygge mig et Huus, og jeg giver Eder tilstrækkelig Tid til at bygge mig et Huus, og saa lange vil jeg erkjende Eders Daab.

11. Men see, ved Slutningen af denne bestemte Tid vil jeg ikke længere erkjende Eders Daab for Eders Døde, og dersom I ikke gjøre disse Ting, skulle I som en Kirke, naar den Tid er tilende, forlæsset tilligemed Eders Døde, siger Herren,

Eders Gud. Thi sandelig, siger jeg Eder, efterat I have havt tilstrækkelig Tid til at bygge mig et Huus, hvori Daabens Forrettelse for de Døde henhører, og hvortil samme blev indstiftet, førend Verdens Grundvold blev lagt, kan Eders Daab for de Døde ikke erkjendes af mig; thi deri ere Neglerne til det hellige Præstedomme bestilkede, at I kunne annamine Ere og Hærlichkeit. Og fra nu af bliver Eders Daab for de Døde, af dem, der ere adspredte udenom, ikke erkjendt af mig, siger Herren; thi det er bestikket, at i Bion, og i dens Staver og i Jerusalem, de Steder, som jeg har bestemt til Tilflugt, skulle være de Steder, hvor I skulle dobes for Eders Døde.

12. Og after, sandelig siger jeg Eder, hvorledes skulle Eders Tvaetninger være velbehagelige, uden I udføre dem i et Huus, som I have bygget til mit Navn? Thi af denne Grund beslade jeg Moses at bygge et Tabernakel, at de skulle bære det med sig i Ørkenen, og at bygge et Huus i Forjættelsens Land, at disse hellige Handlinger kunde blive aabenbarede, som havde været skjulte fra Verden blev til. Sandelig, dersor siger jeg Eder, at Eders Salvelser, og Eders Tvaetninger, og Eders Daab for de Døde, og Eders heitidelige Forsamlinger, og Eders Thukommelser om Eders Øffringer ved Levi Sonner, og Eders Draller i Eders hellige Steder, hvori I erholdt Lilsagn, og Eders Sklikke og Rette til Begyndelsen af Aabenbaringerne, og Bions Grundlæggelse, og alle dens Myndigheders Ere og Hærlichkeit, og Begavelser, blive bestilkede formedelst mit hellige Huses Anordninger, hvilket Huus mit Folk altid bliver besalet at bygge til mit hellige Navn.

13. Og sandelig siger jeg Eder: Lad dette Huus blive bygget til mit Navn, at jeg kan derudi vise mit Folk mine

Sklikke; thi jeg værdiger at aabenbare min Kirkes Ting, der have været skjulte fra Verdens Begyndelse, Ting, der henhøre til denne Huusholdning i Tidernes Hylde, og jeg vil vise min Ejener Joseph Alt, hvad der angaaer dette Huus, og dets Præstedomme, og Stedet, hvorpaa det skal bygges. Og I skulle bygge det paa det Sted, hvor I have betænkt at bygge det; thi dette er Stedet, som jeg har udvalgt for Eder til at bygge det paa. Dersom I arbeide af al Eders Styrke, vil jeg indvie det Sted, at det skal vorde helligt; og dersom mit Folk vil lytte til min Ros, og til mine Ejeneres Ros, hvilke jeg har bestillet til at lede mit Folk, see, sandelig siger jeg Eder, da skulle de ikke bortslyttes fra deres Sted. Men dersom de ikke ville lytte til min Ros, eller til disse Mænds Ros, hvilke jeg har bestillet, da skulle de ikke vorde velsigneede, fordi de besmitte min hellige Jord, og mine hellige Anordninger og Privilegier, og mine hellige Ord, som jeg har givet dem.

14. Og det skal stee, om I bygge mit Navn et Huus, og dog ikke gjøre, hvad jeg siger, vil jeg ikke fuldbyrde det, som jeg sværger Eder, ei heller vil jeg opfylde de Forjættelser, hvilke I forvente af mine Hænder, siger Herren; thi istedetfor Velsignelse bringe I ved Eders egne Gjerninger Forbandelse, Brede, Grumhed og Dom over Eders egne Hoveder formedelst Eders Daarstaber og alle Eders Afskyheder, som I øve for mig, siger Herren.

15. Sandelig, sandelig siger jeg Eder, naar jeg giver en Besaling til no-gen af Menneskenes Born at gjøre en Gjerning til mit Navn, og disse Menneskenes Born gaae til af al deres Styrke, og med alt det, de have, for at udføre den Gjerning, og ophøre ikke med deres Flid, og deres Hjender komme over dem, og hindre dem fra at udsøre den Gjer-

ning, see, da bør det mig — ikke mere at forbre den Gjerning af hine Menneskernes Børns Hænder, men annamme deres Offer. Og mine hellige Loves og Besalingers Overtrædelse og det Onde deraf vil

jeg giengjælde paa deres Hoveder, som forhindrede min Gjerning, i tredie og fjerde Led, saalænge de ikke omvende sig, men hade mig, siger den Herre Gud.

(Fortsættes.)

Nyheder.

Norge. Sneestredene i Norge. Af en tabellarisk Oversigt i „Aftenbladet“ over Sneestredene i Februar og Marts d. A. ses, at der ialt er gaet 140 Menneskeliv tabt, navnlig i det vestensjeldste og nordensjeldste Norge. Kong Carl har strax efter sin Ankomst til Christiania i Slutningen af f. M. stjænet 200 Spd. til de Distrikter, som have lidt mest.

Italien. Jordstred. I Syditalien har der for nylig fundet et Jordstred Sted, hvorved Landsbyen Buanonotte (i Abruzzo Citeriore) for Storsteden er blevet begravet. Over 30 Huse ere fuldstændig ødelagte; de fleste Indvanere ere flygtede.

Amerika. I New York har en stor Ildebrand Natten fra 3de til 4de Marts ødelagt Barnums berømte Museum, en Samling af alle mulige og umulige Seeværdigheder, der blandt Andet indeholdt et særdeles fuldstændigt og kostbart Menageri. Mærkeligt nok blev samme Museum for 2 eller 3 Aar siden fortørret af Luerne. Sladen vurderes til 400,000 Dollars, hvoraf kun 150,000 skulle være assurerede. Om Ildens Opkomst vides intet Nærmere. Brandfolkenes Anstrengelser for at frelse Indboet og navnlig Dyrene (deriblandt c. 50 Löver, Tigre, Leoparde, Panthere, Hyæner, Bjørne osv.) mislykkedes ved, at en stor Giraf var sunken ned for Indgangen til Menageriet og ikke kunde bringes af Stedet, indtil det til sidst lykkedes at faae den trukket ned ved Touge. En Kongetiger var ifærd med at bryde ud af Buret, men det lykkedes en usørskedt Mand, der havde taget Post ved Døren, at nedlägge den ved uasbrudt at syre paa den med en Revolver.

Blandingar.

I folge „Voss. Ztg.“ agter Preussen i indeværende Føraar at sende Corvetterne „Hertha“ og „Medusa“ til Østasien for at besætte de herreløse Landstrækninger paa Den Formosa, hvorhen desuden Corvetten „Vineta,“ der for Tiden ligger ved Shangae, har faaet Ordre til at afgaae. Samtidig agter Østerrig ifølge s. V. at sætte sig i Besiddelse af Nikolarserne, der allerede tidligere — under Maria Theresia og Franz Joseph — have tilhørt Østerrig.

En ny Nedning s b a d. Ifølge „Hamb. Nachr.“ har der i denne Tid i Altona været anstillet flere vellykkede Forsøg med den haderlevste Capitain C. B. Petersens Universal self righting and bailing life boat. Afvigte Fredag blev Baaden tagen i Diesyn af et større Antal Capitainer og Søfolk, og i Lördags blev der paa Elben foretaget praktiske Forsøg med Baaden, som gav det meest glimrende Resultat. Den nydelige, omtrent 3 Fod lange Model, er forfærdiget af Opfinderen selv af Træ og Metal. Den har, naar Personerne tænkes fordelede i de forskjellige Rum og fastgjorte paa den forestrevne Maade samt ansløges til at have en Vægt af 150 Pund, en Vægt, som svarer til 59 Personer, hvoraf 9 skalde udgjøre Baadens Besætning. Med denne Bestyrning var det ikke muligt at faae Baaden til at kæntre. Efter at være tagen op af Vandet blev Baaden med Kølen opad med al Kraft flynget flere Fod ned i Vandet, men næsten i samme Dieblik var den igjen i sin normale Stilling, rigtignok fyldt med Vand; dog tomte Baaden sig selv i saa Secunder for Vandet, saa at dens Besætning efter kunde sidde tort. Men den interessanteste Deel af Proven var, da Baaden med to lange Master, paa hvilke der var anbragt tre store Seil, etter blev lagt i Vandet med Kølen opad. Trods det, at de store Seil ved Elbens stærke Ebbestrøm maatte kæmpe mod den dem modstående Vandmængde, laa Baaden allerede efter to Secunders Forlob paa Siden, saa at den større Halvdel var over Vandet, og efter andre 6 a 7 Secunder stod den med sine Master og Seil i normal Stilling. Alle Tilstedeværende vare enige om, at det var den meest fuldendte Redningsbaad, som de hidtil havde seet.

In d h o l d.

Side.

Side.

Bemærkninger af Pres. Young	209.	Joseph Smiths Levnetsbø (fortsat)	220.
Stifter fra Mormons Bog	214.	Nyheder	223.
Nedaktionens Bemærkn. (Utahfolket)		Blanding	223.
Bestræbelser for at udfrie de Fattige) 217.			

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorenzengade Nr. 14 1ste Sal tilbenstre og paa alle Kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. E. Bording.